

nu bij hun vierde plaat aanbeld. Little King draait eigenlijk om gitarist en zanger Ryan Rosoff. Hij schrijft en produceert ook nog eens alles. De Texanen vormen een trio, hier en daar aangevuld door een achtergrondzangeres, een toetsenist, een violist en een cellist. Als ik deze instrumenten noem, dan leg ik daar wel een accent op, terwijl dat in de Little King sound eigenlijk helemaal weg valt. Het is de gitaar van mister Rosoff die de dienst uitmaakt. Legacy Of Fools heeft een retro-uitstraling aangevuld met alternatieve rockgitaarklanken waardoor het toch modern en fris klinkt. CD's (ook voorganger Virus Divine) van onder de 40 minuten geven eigenlijk ook al aan dat we niet echt in de proghoek zitten.

Bert Treep

LITTLE TRAGEDIES

The Paris Symphony

(MUSEA FBGB 4784)

GENNADY ILYIN

The Sun Of The Spirit

(MALS 309)

De muziek van de Russische band Little Tragedies levert gemengde gevoelens op. Hun technische prog vermengd met een vleugje jazzrock en pop is prima, maar de fluisterende Russische "zang" van toetsenist Gennady Ilyin wordt vaak niet zo heel erg gewaardeerd. Dan is hier het antwoord: een instrumentale CD. De muziek dateert reeds uit 1997 en is gemaakt naar aanleiding van een bezoek aan de Notre Dame in Parijs in 1995. De eerste noten van het titelstuk lijken overigens eerder een ode aan Amsterdam want de melodie (op gesampeld kerkorgel) lijkt op Aan De Amsterdamse Grachten maar dat zal wel toeval zijn. De band bestaat hier uit Ilyin (toetsen), Yuri Skripkin (drums) en Oleg Babynin (bas). Dus geen gitaar of saxofoon, zoals op later werk wel gewoon is. De muziek is behoorlijk heftig: enorm keyboardgefreak met veel zware soloklanken en van die van Keith Emerson's latere werk bekende brassounds. Even komt bij mij zelfs de naam van Steve Vail naar voren. Montmartre laat heerlijk gesoleer op de Hammond (een digitale) horen. Bombast speelt een grote rol op de CD: Hotel Des Invalides begint bijvoorbeeld als muziek uit een actiefilm, maar gaat dan over in een ELP-achtig stuk, onder meer met piano. Jardin Du Luxembourg heeft wel iets weg van kerkmuziek, terwijl in Arc De Triomphe Ilyin op hol slaat op de MiniMoog. In Moonlight People (niet meer behorend tot de Symphony) komt hij weer tot rust. Romantic Waltz kent enkele jazzy momenten en opnieuw een hevige Hammond. Persoonlijk vind ik dit een gave CD maar je moet wel van de stijl houden.

Ilyin's solo-CD The Sun Of The Spirit dateert uit 1998. Het bevat teksten van Nikolai Gumilev die op muziek zijn gezet. Verwacht hier geen toetsenbombast, die is slechts in één nummer te horen. Het is meer een soort filmmuziek met de fluisterende stem van Ilyin die de verhalen voorleest. Het eerste stuk Parrot lijkt wel wat op het werk van Vangelis, afgezien van de stem. De tweede track Witch is zeer bombastisch en doet denken aan op hol geslagen circusmuziek. In het mooie I Saw A Dream komt Ilyin's karakteristieke gesoleer op de MiniMoog naar voren. De enige echt symfonische compositie is Thoughts: hier is heerlijk ELP-achtig werk op de Hammond en de MiniMoog te horen, naast de gitaar van Igor Mikhel. De rest van de CD is licht klassiek

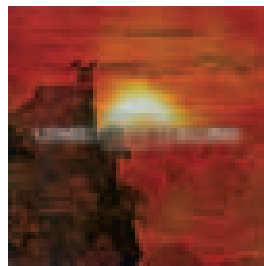
van aard. Post Officer klinkt zelfs een beetje als "Franse volksmuziek meets Golden Brown van The Stranglers" door de accordeon en het melodietje op klavecimbel. De bonustrack Christmas is nog wel aardig: een mix tussen Fender Rhodes piano, MiniMoog, klassieke en elektrische gitaar. Dit is geen slechte CD maar wel een die naar mijn mening alleen bestemd is voor de grootste fans van Little Tragedies.

Paul Rijkens

LONG DISTANCE CALLING

Avoid The Light

(SUPERBALL MUSIC / CNR)

Tweede CD van deze vijfmans band uit de omgeving van Münster in Duitsland. Slechts zes nummers staan er op de opvolger van Satellite Bay uit 2007. Nummers die minimaal 7 duren tot maximaal 12 minuten, zoals bij opener Appartions. LDC maakt post-rock. Lange instrumentale composities zonder solo's met invloeden uit stijlen als ambient, psychedelica en progrock. Muziek die mij doet denken aan bands als bijvoorbeeld Amplifier en recentelijk het Nederlandse Oceana Company. Zij doen het echter wel met zang. LDC is sterk in het maken van een groovy sound. Avoid The Light had ook Avoid The Time kunnen heten. LDC staat immers voor tijdloze muziek. Wel moet gezegd worden dat het woord repeterend ook van toepassing is op de kunstuitingen van de Duitsers. Je hebt nogal eens het gevoel dat bepaalde fragmenten eerder zijn langs gekomen. Eén of twee van die lange nummers zijn best boeiend om te luisteren maar een hele CD de boog gespannen houden is voor mij wat moeilijk. Gelukkig denken ze daar blijkbaar zelf ook zo over en hebben ze van Katatonia zanger Jonas Renske geleend om in The Nearing Grave de boel wat aan te kleden. Een heerlijke onderbreking en voor herhaling vatbaar.

Bert Treep

MACROMARCO

Il Pianeta Degli Uomini Liberi

(AMS 149CD / BTF)

Betekent MacroMarco zo iets als Grote Marco? Is hier sprake van een zelfingenomen narcist die zichzelf groter maakt dan hij in werkelijkheid is? Misschien is er ook helemaal geen reden om dit vooroordeel te vellen, en is

MacroMarco niet meer dan een taalkundig geintje. Hoe dan ook, de muziek van deze Marco beweegt zich tussen de categorieën Progressieve Pop en Progrock. Zou je de arrangementen ontleden en ontleden, dan blijft er pure pop over, een beetje in de lijn van onze eigen Marco. Borsato dus. Het is echter dat de songs gebouwd zijn op een bodem van flink wat instrumenten, zoals gitaren en toetsen, waardoor ze toch een progressieve uitstraling krijgen. Iemand die iets vergelijkbaars doet, is de Engelsman Steve Thorne. Dat blijkt misschien nog niet uit het vage openingsnummer, maar wel uit het daarop volgende Via Col Vento, een sterke song met een aangename refrein. Gelukkig is MacroMarco lang niet zo sentimenteel als Borsato, of komt dat omdat je de Italiaanse teksten niet begrijpt? Hoewel minder sterk, volgen er nog enkele van dit soort songs. Vervolgens komen we aan bij het korte pianonummer Five On The Fire. Je verwacht steeds dat Firth Of Fifth er aan zit te komen, maar dat is dus niet het geval. Wel komt Ancora Sul Fuoco, met afstand de meest symfonische track van dit album. Naast een lekkere melodie bevat het ook een smakelijke keyboardsolo. De hoogpunten van deze CD hebben we hiermee eigenlijk wel gehad. De overige songs zijn ook beslist niet onaardig, maar net wat minder aansprekend. Voor iemand die dit allemaal in zijn uppie heeft bedacht en uitgevoerd (Marco heeft alle instrumenten zelf bespeeld) is Il Pianeta Degli Uomini Liberi gewoon een bijzonder knap staaltje werk. Bij Italianen echter telt doorgaans alleen het resultaat. En dan zakken we een trede, die nog altijd een behoorlijk aanzien geniet. Info: www.macromarco.it.

Antonie Deelen

VETTE KRENT

MANGROVE

Beyond Reality

(EIGEN BEHEER)

Je moet er wat voor over hebben. Op de avond dat het Eurovisie Songfestival werd uitgezonden, moest ik nog aan de bak om een "spedje" te bespreken. Maar na deze gehoord te hebben, kan ik niet anders concluderen dat het absoluut terecht is om deze nog mee te nemen in nummer 87. Het gaat goed met de Nederlandse prog. Recentelijk heb ik bijvoorbeeld al Vette Krenten uitgedeeld aan bands als Kramer en 5 Bridges. Een andere plaat die erg veel indruk op me wist te maken, was Facing The Sunset van Mangrove (een terechte Vette Krent in iO 62). Het heeft bijna vier jaar geduurd maar hier is dan (bijna, mijn recensie-exemplaar is nog een pre-master) de nieuwe CD Beyond Reality, het vierde studioalbum. Mangrove maakt pure, eerlijke symfo met veel gevoel voor detail en een prima instrumentbeheersing door Roland van der Horst (gitaren), Joost Hagemeijer (drums), Pieter Drost (bas) en Chris Jonker (toetsen). Het begint heel mooi en rustig in Daydreamers Nightmare met akoestische gitaar en een Tony Banks-achtig synthesizerloopje. Hierna volgt de rest van de band. Het elektrische geluid van Van der Horst is typisch symfonisch en slepend. Zijn zang moet je liggen maar is in de loop der jaren wel gegroeid. Het einde is bijna euforisch te noemen met sterke solo's op gitaar en synthesizer. Time Will Tell is wederom episch van opzet. Het bevat een bijzonder herkenbare, op synth gespeelde, melodie en kent halverwege een erg Floydiaans deel met David Gilmour-achtig gitaarspel. De band kan ook mooie ballads schrijven: Love And Beyond is ijzersterk met o.a. een fantastisch gitaarloopje. Pink Floyd komt opnieuw aan bod in het instrumentale Reality Fades, waar tevens het gave orgel- en synthesizerwerk van Jonker opvalt. Vervolgens opent hij het titelstuk op piano, waarna Van der Horst er een geweldige partij gitaarwerk uitgooit. Later wordt dit ondersteund door Mellotronkoren en mag Jonker weer een heerlijke analoge solo ten gehore brengen. En als het dan nog niet genoeg is met de euforie, volgt aan het einde van Voyager een gitaarsolo van enorme klasse. Mangrove heeft met Beyond Reality een werkelijk schitterend album gemaakt, dat wordt gepresenteerd op 27 juni a.s. in Gigant te Apeldoorn. Website: www.mangrovemusic.nl.

Paul Rijkens

MAGNUM

Into The Valley Of The Moonking

(STEAMHAMMER SPV 306812 CD)

Het Britse Magnum heeft inmiddels zijn 30-jarig jubileum gevierd, maar brengt nog regelmatig nieuw werk uit. De opvolger van Princess And The Broken Arrow heeft eveneens een hoesontwerp van de fameuze 'fantasy-artist' Rodney Matthews, dat er zijn mag. De twaalf nieuwe stukken zijn van een constante en goede kwaliteit al is er, zoals te verwachten was, weinig nieuws onder de zon. Bob Catley's stem klinkt een stuk meer omfloerst en hees en is in mijn beleving duidelijk tanende. Met zijn routine en vaak dubbel ingezongen zangstem kan hij zich echter goed staande houden. Wel jammer dat de zang zo kaal en iel gemixt is. Een beetje galm en ruimte zou nuttig geweest zijn en had het album wat meer diepte kunnen geven. Dan de plaat zelf: na een instrumentale, klassiek getinte korte overture is de eerste track geïnspireerd op de 'Merseybeat' van de jaren 60, al zijn de gitaren wat zwaarder en het geluid natuurlijk moderner. De overige tracks zijn een mengelmooie van een hoog niveau AOR en van pomprock, die weliswaar heel melodius en pakkend is maar qua instrumentatie nauwelijks indrukwekkend. De titeltrack Moon King steekt er boven uit met wat blues-invloeden en progressieve trekjes. Het nummer A Face In The Crowd doet qua refrein wat aan Abba's Knowing Me, Knowing You denken, terwijl de laatste track veel gelijkenissen vertoont met het werk van de Rolling Stones.

